

Utringer i Udfastets Motiver, hvor der er peget hen paa, at dersom de Vaand, hvormed man har søgt at belægge Pressen, ikke skulle vise sig tilstrækkelige til at hemme Pressens Misbrug, at disse saa senere ad Lovgivningsveien kunde blive strammede, det er saadanne Utringer, som i Forbindelse med de strenge Forholdsregler, som jeg ikke kan skjønne reitere end, at man virkelig har grebet til i Udfastet, som har gjort, at jeg i dette Udfast ikke har kunnet gjenkende en virkelig mod Pressen venlig sindet Mand. Det er ogsaa blevet erklæret af den høitærede Justitsminister, at Udfastet fremgaaer som en Tvangsløve mod Pressen, og at det ikke kan være anderledes. Det kan jeg rigtignok ikke indrømme, thi jeg mener, at naar man virkelig var venligstindet mod Pressen og naar man betragtede den som et stort Gode, trods alle dens Misbrug, saa vilde man komme den imøde, ikke tvingende men opmuntrende, og dertil synes mig, at der er ganske væsentlig Opfordring, deels med Hensyn til Stedet og deels med Hensyn til Tiden, thi vi maae komme i Hu, at her er Tale om en Presselov i Danmark, i et lille Land, hvor det allerede findes forud en vistnok uundgaaelig Pressetvang, deri, at Forfattere ere i Almindelighed meget mere udsatte for paa deres Forfatterbane at blive fattige end at blive rige, saa at de trænge netop til Opmuntring og ikke til at trues med, hvad de alligevel ere udsatte for, at lide Pengetab. Jeg troer ingenslunde, at det ligger i de Danstes Natur, at de ere for hastige til at betræde Forfatterbanen, og at netop, naar man ønsker, at de Mænd, som kunne virke til Gavn og Velsignelse for Folket ikke skulde lade sig skræmme tilbage fra at betræde Forfatterbanen, saa bør Lovgivningen komme dem opmuntrende imøde. Det er med Hensyn til Stedet, og nu med Hensyn til Tiden, da paastaar jeg, at den indeholder ogsaa en ganske særdeles Opmuntring til at komme Pressen opmuntrende imøde og at betragte den med venlige Øine. Pressens Forsølgelse er os Alle i frisk Minde, og jeg tør paastaae, at her er i Salen Ingen tilstede, som har kunnet billige disse, og naar jeg seer tilbage paa den svundne Tid, paa al den Trængsel, som danske Forfattere og navnlig Journa-

listerne have gennemgaaet, da har jeg rigtignok mange Gange undret mig over, at de have kunnet holde det ud; de have imidlertid holdt det ud, fordi det er klart, at dengang arbejdede vor Presse henimod en bedre Tid, og det var netop Haabet om, at en bedre Tid skulde oprinde, der opretholdt Modet hos dem, og en saadan Tid er da ogsaa kommen, og den er kommen meget tidligere end man havde ventet, og kommen i en langt bedre Stikfelse end man selv i sine dristigste Forventninger havde turdet haabe. Aaret 1848, det veed jeg meget godt, det betragtes med meget forskjelligte Øine af mange Mennesker og det er ogsaa vist, at dertil knytter sig mange bittere Minder; det er dog saaledes, at Frihedens Venner kunne ikke andet end mindes det med Glæde, fordi at da brast saa mange Vaand, hvorunder man hidtil havde sultet, og da brast ogsaa de Vaand, hvorunder Pressen havde følt sig trykket og besværet, og fra den Tid af udgik den fri Presse, og der var Grund til, da Overgangen var saa brat fra Trældom til Frihed, at antage, at det vilde gaae Pressen, som det gjerne gaaer, naar man pludselig kommer i Frihed, at der da vil stee store Misbrug, og der var da vistnok ogsaa Anledning for den længe trykkede Presse til at tage Hævnen imod dens Forsølgere. Det er jo klart nok, at under Pressens Forsølgelsestid, da var der indtraadt i Pressen en bitter og en fløgtig Mand; en bitter Mand, som sølte sig undertrykket af dens mægtige Forsølgere, men en fløgtig Mand, hvis store Kunst og Opgave det var at komme Straffebestemmelserne saa nær muligt, uden dog at blive straffede, og at udtale, hvad man vilde, paa en saadan Maade, som om man i Grunden ikke havde sagt det og saaledes, at man altid kunde have en aaben Dør. Det er vist, at en saadan Mand ingenslunde kan billiges; men det var utænkeligt andet, end at den maatte komme, og naar vi spørge om, hvor Skylden skal søges, saa kunne vi ikke søge den hos de Mænd, som i den Trængselstid holdt ud og maatte gribe til saadanne Midler for at faae sagt, hvad de vilde, men Skylden maa ligge hos dem, som uden Nødvendighed have paalagt Pressen en saa haard og saa trang Forsølgelsestid. Man havde vistnok ventet, at den frie Presse vilde